

Fejős Éva: Cuba Libre (szövegrészlet)

Szerette volna, ha kifárad, ha lefoglalja a gondolatait valamivel. És hát miért is kellene haragudnia az anyjára, aki csak jót akar neki? Szereti, jót akar neki, befizeti a kubai útját, mert tudja, de ha nem is tudja, akkor legalábbis sejti, hogy szeretné legalább egyszer látni, honnan származik, szeretné megismerni a „gyökereit”. Mégsem tudott elaludni. Éjfélkor felcsatlakozott az internetre, és ráklickelt a már ismert blogra. Bár elég vegyes érzések kavargtak benne, mégis tudni akart mindent, ami ott történik, Havannában, és amiről egy ismeretlen, fiatal, kubai srác tudósít. Arra gondolt, megnézi majd valahol, mit jelent pontosan a mashup dj-zés, mert erről fogalma sem volt, aztán belemerült az olvasásba.

Fergeteges buli volt alattam, a salsasuliban. Mint megtudtam, ma végzett egy külföldi csoport, hihetetlenül hangosak voltak, pedig pont ma korán akartam lefeküdni. Holnap este a klubban lesz buli, és fél órára otthagyhatom a bárt: én leszek a dj! Igaz, tényleg csak fél órára, tizenegyől fél tizenkettőig, de akkor is össze kell szednem magam, mert ettől függhet a jövőm. Remélem, ott lesz a tulaj is. Nem hoztam haza kaját, pedig a Hotel Habana Libre mellett jöttem le a Malecónra, és meg akartam állni az egyik szendvicsesnél, egész gusztusosan kinéző, felvágottal és sajttal töltött melegszendvicset árult, de vagy öten álltak előttem, nem volt kedvem várni. A Hotel Habana Libre egyébként patinás hotel, a nagyfaterre klikkelve olvashattok a múltjáról, annyit én is tudok, hogy annak idején a Hilton családé volt, aztán államosították. Néhányszor voltam bent a halljában, amikor még szivarokkal üzleteltem, meg idegenvezetéssel próbálkoztam, és nem is merem megmondani a nagyfaternek, hogy a szálloda sokat veszített a régi csillogásából. Ámbár lehet, hogy ő oda is jár... Fura figura, egyszer majd írok róla bővebben, ha lesz kedvem. Szóval, ott tartottam, hogy mégse vettem kaját, üres kézzel jöttem haza. Ezért, hogy ne gondoljak az éhségre – meg persze lustaságból is –, inkább lefeküdtem volna aludni. Tudom, furcsa, hogy egyedül... de mostanában valahogy nem randizom. Most a munkámraösszpontosítok, persze tudom, hogy csajozhatnék, és néznek is a csajok, a helyiek és a külföldiek is, azt hiszem, bejön nekik a mosolyom, és nem is vagyok annyira szerény gyerek... de most éppen a „szakmai előrejutásom” érdekel. Sokan mondják, hogy jól beszélek angolul, találhatnék valami szállodában is állást, vagy ilyesmi, de nem tudok kedveskedni, ha nincs hozzá kedvem. A nagyfater vérét örökölhettem. Szóval, fekéüdtem a matracomon, de ezek itt alattam úgy nyomták a bulit, hogy nem jött álom a szememre. A végén magamhoz vettem azt a fél üveg rumot, amit itthon találtam, és jó dühösen beállítottam. Na persze csak megjátszottam, hogy dühös vagyok – kíváncsi voltam, mi ez a hangzavar. Mondhatom, hogy a hét ötcsillagos estéjét sikerült eltöltenem. A salsasuli egy üres lakásban működik, itt, a Malecónon, jó nagyok az ablakai, és kivették a közfalakat. Nagy táncterem, és egy magnó. Igen, nem a múlt században élek, de itt tényleg sima kazettás magnóból szól a zene. Vagy tíz külföldi jött össze, és a három kubai táncospár, akik tanítanak. Hát, úgy hozta az élet, hogy rövid ordítózás után beálltam közéjük, és már engem is fűtött a zene, nem csak a rum... Nem tehetek róla, hogy a véreemben van a ritmus. Ez itt nem kínos, a klubban, ha kifulladásban a buli, és nem áll senki a bárpultnál, mi is be-beugrunk táncolni. A nagy fater vére folyik az ereimben; írtam már, hogy a leggyönyörűbb táncosnőket kapta meg, akik egykor a Tropicánában táncoltak? Legalábbis ezt kamuzza nekem. Állítólag az egyik gyönyörű táncosnő, aki később híres színésznő lett, halálisan szerelmes volt belé.

Szóval, visszatérve rám: a végén nem egyedül aludtam...

Most ébredszem, már egymagam vagyok, és készülök az esti bulira. Drukkoljatok!